

Euroopa Kohtu (suurkoda) 17. aprilli 2018. aasta otsus (Verwaltungsgerichtshof Baden-Württembergi, Supreme Court of the United Kingdomi eelotsusetaotlused – Saksamaa, Ühendkuningriik) – B versus Land Baden-Württemberg (C-316/16), Secretary of State for the Home Department versus Franco Vomero (C-424/16)

(Liidetud kohtuasjad C-316/16 ja C-424/16) ⁽¹⁾

(Eelotsusetaotlus — Euroopa Liidu kodakondsus — Õigus vabalt liikuda ja elada liikmesriikide territooriumil — Direktiiv 2004/38/EÜ — Artikli 28 lõike 3 punkt a — Tugevdatud kaitse väljasaatmise eest — Tingimused — Alaline elamisõigus — Elamine vastuvõtvast liikmesriigis asjaomase liikmesriigi territooriumilt väljasaatmise otsuse tegemisele eelneva kümne aasta jooksul — Vangistusperiood — Tagajärjed kümneaastase elamisperioodi pidevuse suhtes — Seos integratsioonisdeme igakülgse hindamisega — Hindamise ajahetk ja hindamisel arvesse võetavad kriteeriumid)

(2018/C 200/04)

Kohtumenetluse keeled: saksa ja inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohtud

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, Supreme Court of the United Kingdom

Põhikohtuasja pooled

Kaebajad: B (C-316/16), Secretary of State for the Home Department (C-424/16)

Vastustajad: Land Baden-Württemberg (C-316/16), Franco Vomero (C-424/16)

Resolutsioon

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ, artikli 28 lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et selles sättes ette nähtud väljasaatmisvastase kaitse saamine eeldab, et asjaomasel isikul on direktiivi artikli 16 ja artikli 28 lõike 2 tähenduses alaline elamisõigus.
2. Direktiivi 2004/38 artikli 28 lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et vabaduskaotuslikku karistust kandva liidu kodaniku puhul, kelle suhtes on tehtud väljasaatmisotsus, võib selles sättes kehtestatud tingimus, et isik on „elanud vastuvõtvast liikmesriigis eelnevad kümme aastat“, olla täidetud, kui asjaomase isiku olukorra igakülgne hindamine, milles võetakse arvesse kõiki asjakohaseid aspekte, võimaldab leida, et vaatamata kinnipidamisele ei ole asjaomase isiku ja vastuvõtva liikmesriigi vahelised integratsioonisdemed katkenud. Nende aspektide hulgas on eeskätt enne asjaomase isiku kinnipidamist vastuvõtva liikmesriigiga tekkinud integratsioonisdemete tugevus, selle süüteo laad, mis põhjendas mõistetud kinnipidamisperioodi, ning teo toimepanemise tehiloolud ja asjaomase isiku käitumine kinnipidamise ajal.

3. Direktiivi 2004/38 artikli 28 lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et seda, kas isik vastab tingimusele, et ta on „elanud vastuvõtvast liikmesriigis eelnevad kümme aastat“ selle sätte tähenduses, tuleb hinnata sel hetkel, mil tehakse algne väljasaatmisotsus.

⁽¹⁾ ELT C 343, 19.9.2016.
ELT C 350, 26.9.2016.

Euroopa Kohtu (suurkoda) 10. aprilli 2018. aasta otsus (Tribunal de grande instance de Lille'i eelotsusetaotlus – Prantsusmaa) – Kriminaalasi järgmise isiku suhtes: Uber France SAS

(Kohtuasi C-320/16) ⁽¹⁾

(Eelotsusetaotlus — Transpordi valdkonna teenused — Direktiiv 2006/123/EÜ — Teenused siseturul — Direktiiv 98/34/EÜ — Infoühiskonna teenused — Infoühiskonna teenuseid puudutav eeskiri — Mõiste — Vahendusteenus, mis võimaldab nutitelefone rakenduse abil tasu eest kokku viia isiklikku sõidukit kasutavad mittekuulised autojuhid ja isikud, kes soovivad linnas ühest kohast teise sõita — Kriminaalkaristused)

(2018/C 200/05)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal de grande instance de Lille

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pool

Uber France SAS

menetluses osales: Nabil Bensalem

Resolutsioon

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 1998. aasta direktiivi 98/34/EÜ, millega nähakse ette tehnilistest standarditest ja eeskirjadest ning infoühiskonna teenuste eeskirjadest teatamise kord (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. juuli 1998. aasta direktiiviga 98/48/EÜ), artiklit 1 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul artikli 2 lõike 2 punkti d tuleb tõlgendada nii, et siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette kriminaalkaristuse sellise süsteemi korraldamise eest, mis viib kokku kliendid ja isikud, kes teostavad tasulist reisijate maanteevedu väiksemate kui 10 kohaliste sõidukitega, omamata selleks luba, puudutab „transpordi valdkonna teenust“ niivõrd, kui võrd seda kohaldatakse vahendusteenuse suhtes, mida osutatakse nutitelefone rakenduse abil ja mis moodustab lahutamatu osa üldisest teenusest, mille põhikomponent on veeteenus. Selline teenus ei kuulu kõnealuste direktiivide kohaldamisalasse.

⁽¹⁾ ELT C 296, 16.8.2016.